

## Jü göljen klook (*Autor: Walter Jensen*)

Deer ging iinjsen en börejunge aw't fälj tu plouen. Aw äiwenschuchte fün hi önj e klunkere en önjstöög schrukeklook. Hi nüm's ap än ma tu hüs. As san taatje jü klook såch, sää hi, dåt dåt sin wus, hi häi's iinjsen bai't plouen slan. Sü moost di dring je ouf ma e klook. Ouers önj wörklikhäid wus dåt goorai di taatjes klook, dan jü wus je foon gölj, än sukwat köö hi ham goorai låoste.

Hu deege awäädrie häi di dring en apårtien druum. Hi driimd, deer stöö huum büte for e döör än sää: dou me min klook wi! As di dring di läädere mjarn apstöö, sää di taatje tu ham, dåt e klook ferswünen wus. Deer läi uk en latj säädel aw't schatul, weeraw stöö: Ouerdåt dü me am min klook bedräägen hääst, wårst dü am iinj iir stärwe, ouers önj e twaschetid koost dü nuch rik än tufreese laawe.

Än süng schaid dåt uk. Ja häin suk goue deege, dåt di böre goorai deeram toocht, dåt'r bål stärwe schölj. Ouers as dåt iir am wus, wörd hi swåår krunk än störw uk bål. Deer wust di stååkels junge ai mör, hüng hi ham åliine döörslüünj schölj.

As di taatje önj't stärwen läi, häi'r ham sü önjstrångd, as wan'r nuch hål wat seede wälj, ouers hi köö ai mör foon't uurd kaame, hi häi bloots nuch ma en bääwerien fänger eefter booven wised.

Nü miijnd di dring je, dåt taatje ham nuch hål wat wise wäljt häi, än hi seecht dåt hiil hüs döör. Tuleest kamt'r uk aw e looft, än deer såch hi en latj neest bai e puule. Nü köm'r uk am tu tåñken, dåt taatje arken een ma en fåt brai än en klat bööder önj e mad e lååder amhuuch gingen wus. Önj't seelwi uugenstebläk köm deer en latjen moon üt et fooder än sää: „Weer blaft min brai?“ Di dring ferfiird ham riin. Ouers foon nü ouf önj stald hi arken een en fåt brai ma en grut stuk bööder tu loofts. Sunt jü tid ging't ham gödj, åles luked ham, än hi laawed sün än tufreese bit tu sin huuch ååler.

(In: Heitmann, Elise (Hg.). 1958. *Frasche tääle üt Nord-, Ååst- än Weestfraschlönj; üt Tjüschlonj än Dånmark*. o.O: o.V. S. 90-91.)